

(με την ευκαιρία της ματαίωσης του 5ου Rally Sprint «Άγιος Μερκούριος» όπου προβλεπόταν και νυκτερινό πέρασμα)

Βρέθηκα για πρώτη φορά στην εκκίνηση για τον ανηφορικό Αγ. Μερκούριο, την τελευταία βραδιά του θέρους του '79. Ράλυ «Σκορπιός», όλος ο αγώνας νυκτερινός, και μετά τις ε.δ. της Πεντέλης, του Μαραθώνα του Καλάμου, νάμαστε στον Μερκούρη. Μέσα σε ένα μικρό κόκκινο κουτί, με δεξί κάθισμα τον Ευθύμη Σάσσαλο, αγωνιζόμενο τότε με το ψευδώνυμο «Άγγελος».

Παλάδιο ράλυ 1976. Αγ. Μερκούρης. Οι «Ιαβέρης» Κ. Στεφανής πριν εγκαταλείψουν από αντλία νερού είχαν κερδίσει με την εικονιζόμενη ομάδα ένα Veloce, επτά από τις οκτώ ειδικές του αγώνα, από την Porsche Carrera του «Λεωνίδα».

Ασφάλτινος αγώνας, που εκείνη την περίοδο, έφερε και τον υποτιμητικό προσδιορισμό «μαϊμού». Μόνον τα χωμάτινα ράλυ ήταν γνήσια. Τα άλλα ήταν απομιμήσεις. Σωστό ή λάθος άλλο θέμα, αλλά εκείνη την εποχή, αυτή ήταν καθεστηκία άποψη.

Ο Άγιος Μερκούρης ή Δεκέλεια όμως, είχε ήδη αλλάξει. Ήταν ασφαλτός μέχρι κάτω, την Εθνική αρτηρία. Ότι είχαμε ζήσει ως θεατές στην κατατακτήρια του 23ου Δ.Ρ.Α. το '76, αλλά και το '77 στο 24ο, που κατέβαινε στα Κιούρκα, μα και νωρίτερα, στα μικτά εκείνα μαγεμένα κομμάτια, δεν θα το ξαναζούσαμε. Ανήκε στο παρελθόν.

Μεσονύχτι, πίσσα σκοτάδι. Τα δυναμώ εκείνη την εποχή δεν σήκωναν εύκολα τέσσερα έξτρα φωτιστικά στοιχεία, για αυτό και τα ανάβαμε τελευταία στιγμή. Μετά τις πρώτες φουρκέτες στα στηθώματα, το κακόμοιρο μικρό και γερασμένο όχημα από την γηραιά

Αλβιώνα, ξερνούσε από την υπερθέρμανση υδρατμούς βρασμένα νερά και λίγο από σκουριές (το παραφλού ήταν κάτι πολύ εξεζητημένο), κατευθίαν στο παρμπρίζ. Το ψυγείο, τοποθετημένο κατά τον διαμήκη άξονα ελάχιστα πιο μπροστά από τα πόδια του οδηγού και πως να αντέξει τέτοιες απαιτήσεις στο παράφορο Ελληνικό καλοκαίρι.

Ο sir Αλεκ Ισιγώνης Παριανός από πάππου, δεν το σχεδίασε το '58 για να κάνει ανδραγαθίες στον Μερκούρη είκοσιτόσα χρόνια αργότερα. Μα ακόμα και τις τόσο πετυχημένε πινελιές του John Cooper τις είχε ξεπεράσει ο χρόνος, προφανώς και η αδυναμία να συντηρηθεί άρτια σε επίπεδο αγωνιστικού οχήματος.

Εριχνες μια ματιά στο όργανο να μην ξεπεράσει κατά πολύ τα κόκκινα, πήγαινες με μια πάνω για να ανακουφίσεις το ανεμομαζομένο μοτεράκι. Κι αφού δεν θυμόσουν τίποτα, καθότι βαριόσουν τα μέγιστα στις αναγνωρίσεις (και όχι δοκιμαστικές που είναι άλλο πράγμα), προσπαθούσες να ακούς τι απήγγειλε φωναχτά ο δίπλα μια και οι ενδοσυννενοήσεις δεν ήταν τόσο διαδεδομένες, Έκανες μέσα στη νύχτα μια προσπάθεια. Κόσμος αρκετός, εποχή ανάλαφρη, βράδυ γλυκό.

Άγιος Μερκούριος. Ερμής εις την Ελληνικήν. Και ως γνωστόν ο φτερωτός, αγγελιοφόρος θεός είχε δυο ιδιότητες. Άλλοτε εμφανιζόταν ως κερδώς, άλλοτε ως λόγιος. Δεν χρειάζεται πολύ φαντασία για το ποια επικρατεί στις μέρες μας. Τότε πάντως, κάποιοι είχαμε την αφέλεια να νομίζουμε το αντίθετο.

Σε επίπεδο προσωπικό, όλο αυτό το όμορφο πανηγύρι είχε κι έναν χαρακτήρα ενοχικό. Πρόσφερες αρκετό χρόνο, σε κάτι που εγγυημένα δεν σε πήγαινε μακριά. Άσε που οι υποψίες για την ειλικρίνεια, την ανιδιοτέλεια, τη γνησιότητα, του χώρου ήταν ήδη παρούσες. Τέλος, οι εικόνες από ότι κόσμησε το καλοκαίρι σου ήταν ιδιαίτερα έντονες ώστε να αφοσιωθείς στις ετοιμασίες ενός αγώνα. Στα 22 σου, η ζωή είναι πολύ φτωχή αν

είναι μονοσήμαντη, όσο γοητευτικό κι αν είναι αυτό το ένα.

Όπως και να 'χει, οι στιγμές που έβραζαν τα ψυγεία, έπεφταν οι τάσεις στα φώτα, ρετάριζαν τα κουρασμένα μοτέρ και στο βάθος φοβόσουν ότι δεν θα σε ανεβάσει ούτε μέχρι πάνω, είναι πλήρεις νοσταλγίας.

Άγιος Μερκούρης και άγιος ο θεός. Ψηφίδες μιας άλλης εποχής.